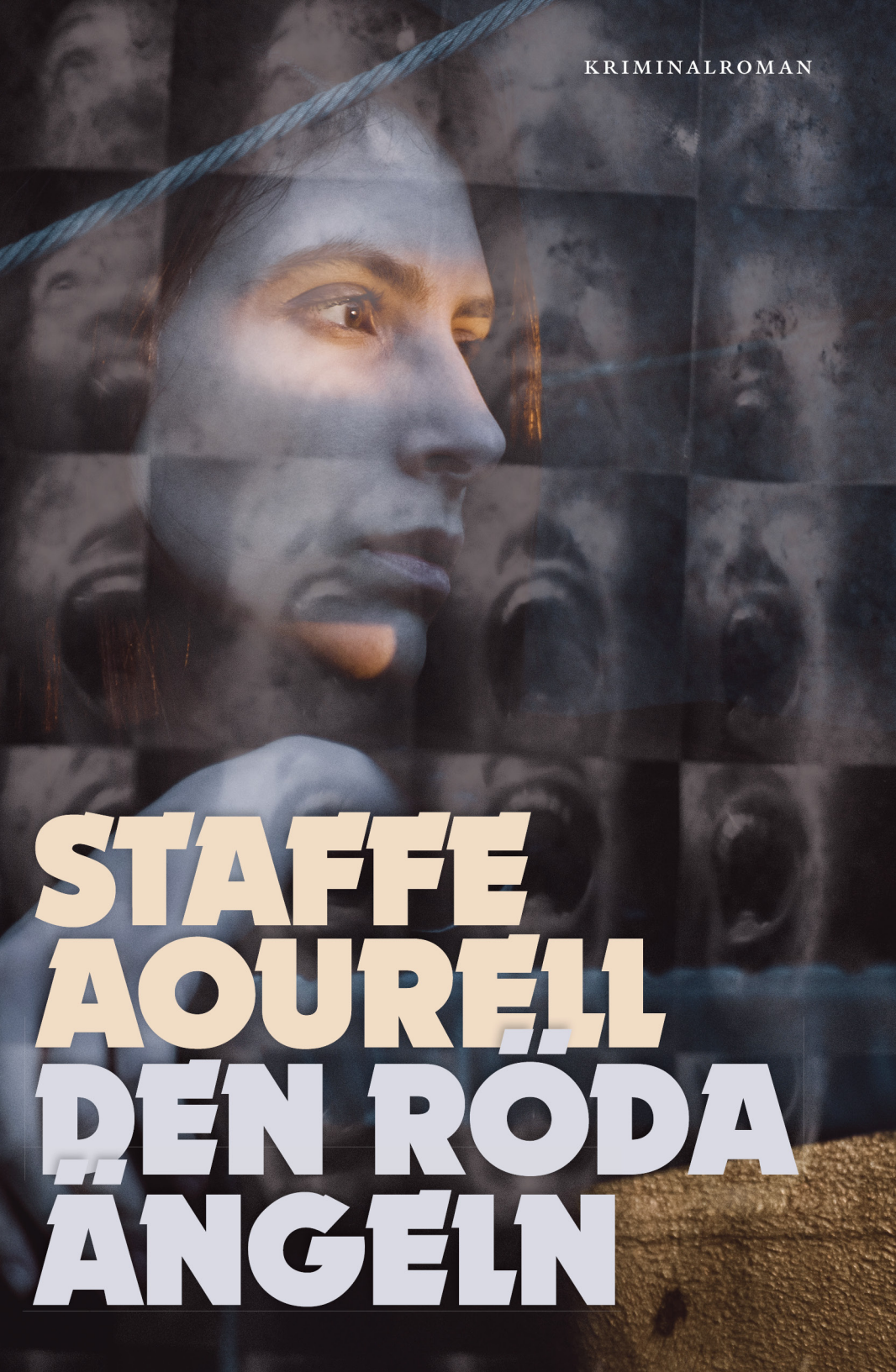

KRIMINALROMAN

**STAFFE
AURELL
DEN RÖDA
ÄNGELN**

Den röda ängeln

© Staffe Aourell 2022

Utgiven av Blue Publishing

www.blue.se

REDAKTÖR Micael Bäckström

OMSLAGSDESIGN Eva Karlsson

TRYCK Scandbook AB, Falun 2022

ISBN 978-91-89205-45-1

PROLOG

Arholma oktober 2020 7

Nackareservatet juni 2020 11

Barcelona april 2020 32

Nackareservatet maj–juni 2020 36

Östersjön juni 2020 47

Nackareservatet maj–juli 2020 50

Córdoba, Argentina 1972 92

Nacka, efter midnatt, juni 2020 225

EPILOG

Huddinge oktober 2020 227

PROLOG

Arholma oktober 2020

Vinden kommer från nordost och piskar honom rakt i ansiktet. Det är inte många plusgrader i luften den här tidiga eftermiddagen. Den lilla träbåten borrar sig i sakta mak fram över den gråblå vattenytan och molnen flockas ovanför hans huvud som hotande jättefåglar, beredda att när som helst släppa sitt innehåll över honom.

Väderomslaget har kommit hastigt, men Erling är beredd. Det är inte första gången. Som vanligt har han varit ute tidigt samma morgon och lagt ut sina nät, nu är han på väg tillbaka ut till grynnorna för att vittja. Han drar ner sin bruna, stickade mössa över öronen och kisar med båda ögonen mot vinden.

Fisket är Erling Wikströms levebröd. I snart trettio år har han så gott som varje dag gett sig ut i sin grönmålade båt och lagt sina nät i vattnen runt Arholmas kuster. Det enda som hindrat honom är de vinterdagar då termometern visat alltför många, bitande minus.

Men bara isen inte ligger tjock inne i vikarna kan han ge sig ut efter både gädda, sik och lax.

För det fåtal av den gamla skärgårdsbefolkningen som ännu finns kvar på ön är gäddan en självskriven favorit på matbordet. Det är Erlings förtjänst. Annars är det mest strömming som gäller. Från början av maj till mitten av juli kan också sommargästerna räkna med att få njuta av sin favoritfisk. Än så länge. Erling och hans kolleger har under lång tid varnat för att strömmingen minskat katastrofalt i antal de senaste åren.

Fortfarande är det en bit kvar ut till fångstplatsen utanför Arholma Nord. Med van och stadig högerhand styr Erling in i gattet på insidan av Ovanskär. På utsidan löper farleden österut för de stora färjorna till Mariehamn, Åbo, Helsingfors och Tallin. Där ute skummar gässen höga, men här inne i sundet kommer inte vindarna åt den lilla fiskebåten. Erling kan därför passa på att stoppa sin pipa full med en ny omgång Borkum Riff. För ett kort ögonblick släpper han taget om rorkulten för att i skydd av sin oljerock sätta fyr på tobaken.

Plötsligt slår den lilla båtens underrede emot nånting, och Erling känner hur hon kränger till och kommer en smula ur kurs.

– Vad i helvete nu? mumlar han.

Det finns ju inga grynnor här. Var det en död säl?

Han vrider på huvudet och spanar mot vattnet bakom sig, men kan inte upptäcka nånting. Ändå vänder han sakta runt båten i en vid gir för att se efter vad det är han kört på. Just när han är på väg att ge upp, skymtar han ett mörkt föremål under vattenytan strax intill båten. När han lutar sig ut över vattnet förstår han vad det är han stirrar på.

Det är en död kvinna som gungar just under ytan. Det svarta, långa håret rinner som mörkt sjögräs ner över hennes huvud och axlar. Erling slår av motorn och tar pipan ur munnen. Med uppspärrade ögon sträcker han sig ännu en gång ut över vattnet, för att övertyga sig själv om att han verkligen sett rätt.

Visst är det en kvinna.

På ett ögonblick har Erling bestämt sig. Han plockar upp änden av ett rep från durken och lossar hetsigt den stora knuten. Sen böjer han sig försiktigt ner, greppar kvinnans ena arm och drar sakta den tunga kroppen emot sig. Han lägger sen repet runt hennes arm, slår en knop och drar till. Den andra änden av repet fäster han i båtens akterögla.

När det är klart tar han upp sin mobil ur jackfickan och trycker med blöta, stela fingrar in 112.

Några ejdrar och en skrak följer honom nyfiket på avstånd när han med knapp styrfart bogserar sin ovanliga fångst in mot klipporna.

Barcelona april 2020

Saliha sträcker sig efter fjärrkontrollen.

Va?! Kan det vara han? Utan tvekan är han lik mannen på bilderna.

Men lika plötsligt försvinner han ... och sedan är nyhets-sändningen slut och övergår i en fotbollsmatch.

Hon reser sig och skyndar in i sovrummet för att hämta dagens tidning. Fortfarande lika upphetsad bläddrar hon fram tv-bilagan. Där! Samma kanal har ännu en nyhetssändning under den här kvällen. Kvart över tio. Hon tittar på klockan på sin mobil; 21.55. Bara tjugo minuter kvar.

Saliha kan inte bärga sig. Hon tänder en cigarett och tar fram den öppnade flaskan med rött, algeriskt vin ur köks-skåpet. Med fortfarande ansträngd hjärklappning slår hon sig ner framför tv:n igen och drar upp fötterna under sig i den stora fåtöljen.

... och väntar.

Bara det nu är samma reportage som visas i repris, tänker hon.

Nej, Saliha hade inte känt den minsta tvekan. Hans namn hade tydligt visats i bildens nederkant och den korta intervjun med honom hade dessutom textats på engelska. Reportaget sändes från någon plats i Stockholm, Sveriges huvudstad.

Det var med blandade känslor hon hade stängt av tv:n när repriserna var över. Hon hade alltså utan föraning, efter flera års växande grubblerier och försiktigt påbörjad efterforskning, serverats upptäckten rakt framför sina ögon. Från sin egen tv, i sällskap av ett glas av sitt röda favoritvin.

Saliha hade inte kunnat låta bli att skratta högt. Men hela skrattet hade inte kommit från hjärtat, det var samtidigt något hårt klingande som lämnat strupen och fått henne att känna sig alldeles kall inombords.

Efter en stund hade den där kylan förvandlats till ilska. Eller var det rädsla?

Hon hade varit tvungen att resa sig ur fåtöljen, gå fram till fönstret ut mot parken och öppna det på vid gavel för att släppa in ny, friskare luft i sina lungor. Sen hade hon gått tillbaka, hållt upp det sista av flaskan och svept innehållet.

Nu visste Saliha var han fanns.

Åtminstone just nu.

Så länge hon kunde minnas hade hans närhet plågat henne, bländat henne, hindrat henne från att se klart. Han kunde plötsligt, utan förvarning, stå där intill henne och visa sitt överlägsna, otäcka leende. De grå ögonen som stirrade, hans ofta unkna doft av alkohol och hans ljusrosa, orakade kinder som hon i det längsta försökt hålla på avstånd när han inlett sina övergrepp.

Alla dessa bilder av skräck som inte ville försvinna. Som etsat sig fast i hennes inre, som tagit över hennes vilja, hennes minne. Ja, till och med hennes drömmar.

Först långt senare hade hon vågat släppa lite på sin bevakning. Men det betydde inte att han inte fortsatt sin fasansfulla ockupation av henne, sitt intima krig. Nej, bara att detta

inföll med något längre intervaller. Med lite andra vapen. Gett henne lite längre pauser från helvetet, lite mer tid att få andas.

En utsträckt vapenvila, tänkte hon.

Men jag vill inte slåss! Och varför måste jag andas? Jag får ju ändå ingen luft. Och varför måste jag fortsätta leva, när jag inte har nåt liv?

Varför började han en gång detta helvete? Varför mot just mig?

Varför?

Varför?

Alla dessa varför som hon aldrig hittat några svar på. Under alla dessa år.

Efter en misslyckad avstickare till Atlantkusten under hösten 2017, till hamnstaden Vigo, där hon under några månader försökt gömma sig för sin förövare, återvände hon till Barcelona. Hon ville där ännu en gång försöka fullfölja sina avbrutna medicinstudier.

I takt med att åren rann undan, fortsatte tankarna på honom att göra henne sällskap. Och plåga henne. Vad är det han gjort med mig? Vad är det han fortfarande gör med mig?

Då och då kunde hon till och med sakna honom, uppfatta nån slags beroende av honom. Ja, till och med förnimma en slags ömhet, en varm längtan efter det som aldrig fick bli möjligt.

Det var som om hon hade utvecklat en slags toxisk relation till honom.

Utan förvarning kunde dessa motstridiga känslor plötsligt dyka upp inom henne. Som en klåda. Som en osynlig och

objuden inneboende som hade många ansikten. Ibland i form av ilska, ibland förvandlad till sorg. Ibland till en diffus känsla av både förvirring och osäkerhet.

Det senare var nog det värsta, tänkte hon. Och troligen var det just det som gjorde att hon sakta men säkert inom sig börjat formulera en strategi för att komma vidare i sitt liv. För att äntligen försöka hitta svaren på alla sina varför.

När hon nyss såg honom framför sig på tv-skärmen var det som om den där strategin äntligen började ta en tydligare form nånstans inne i hennes huvud.

Nu hade Saliha tittat på repriserna av nyhetsinslaget så många gånger att hon tappat räkningen. Noga, utan uppehåll. Med reprisknappen hade hon med en tung avsmak kunnat studera hans ansikte på nära håll, som förr. Nu visste hon.

Imorgon ska jag ringa till Sverige. Jag vill inte skjuta det här framför mig längre.

Nackareservatet maj–juni 2020

När de två kollegorna hade varit hemma hos familjen da Silva i Hästhagen hade de båda känt att Miguél da Silva gjort ett besynnerligt intryck. De kunde inte bestämma sig för om det handlade om hur han uppträtt eller om han sagt nåt som de reagerat på. Eller om det var nånting annat. Hur som helst hade det funnits nåt distanserat i mannens sätt att förhålla sig till hela situationen, en form av obegriplig kyla som inte stämde överens med det faktum att hans bara halvårige son just hade försvunnit. Rövats bort.

Av vem?

Till vad?

Men varför syntes inte några spår av förtvivlan eller rädsla hos den gråsprängde mannen? Som hos hans fru. Kunde förklaringen vara att rollfördelningen i familjen faktiskt var just så klar som den verkade? Att Miguél skötte det hårda, det som syntes bäst utåt: karriären, bilen och villan. Medan hans fru Astrid tog ansvaret för det mjukare: relationerna och känslorna, det som på avstånd var svårare att upptäcka.

– Visst fan är det så. Det gamla vanliga mönstret, skrockar Lotten.

– Absolut, du har rätt. Sen får vi inte glömma att han kommer från Sydamerika och är akademiskt utbildad. Han måste ju ha ägnat större delen av livet åt sin forskarkarriär.

Den som gett honom hans höjdarposition i vårt svenska samhälle.

När de två kollegerna hade googlat på hans namn hade sida efter sida rullat fram på skärmen. Båda hade snart insett att denne Miguél da Silva inte var vilken sketen jobbare som helst. Via de stora världsmetropolerna Córdoba, Madrid, Paris och London hade han hamnat som överläkare vid Universitetssjukhuset i Huddinge, där hans forskningsenhet idag tydligen är världsledande i jakten på prostatacancers gåta. Och han själv förestår den enhet som sysslar med en särskild form av immunterapi.

– Kanske är det här en förklaring till varför just deras son var, eller fortfarande är, så intressant för kidnapparna? föreslår Svante.

– Men varför riktas då inga hot eller krav om pengar mot honom eller hans familj? undrar Lotten.

– Kanske är det inte pengar man är ute efter?

– Men vad kan det då vara?

– Och varför har inte Miguél berättat för sin fru om själva meddelandet. Vill han inte oroa henne?

– Jaa, eller ... finns det andra förklaringar?

Efter en kortare paus i fikarummet återgår Svante ensam till sina grubblerier över den världsvane, men gåtfulle, cancerforskaren vid Huddinge sjukhus. Tillbaka inne vid sitt arbetsbord är han snabbt ute på nätet igen och upptäcker att Miguél varit politiskt aktiv. Under sin tid i Madrid i slutet på 70-talet, efter general Francos död, hade han tillhört en radikal grupp inom det kommunistiska partiet PCE, där han varit med i redaktionen för tidskriften *Mundo Obrero*. Dessutom hade han ofta skrivit i den stora socialistiska dagstidningen *El Pais*.

Do you remember me? Long time ago ...

Så hade det korta, kryptiska meddelandet varit formulerat.

Var det en kärleksförklaring?

Som hans fru antydde.

Eller var det menat som ett hot?

Svante upptäcker efter mer letande på nätet att samme Miguél da Silva befunnit sig i Sverige redan i slutet av 90-talet. Under flera länkar dyker hans namn upp i samband med olika protokollsutdrag från byggnadsnämndens möten i Nacka.

Kan meddelandet alltså hänga ihop med Miguéls politiska karriär?

Det kan väl inte finnas fler personer med samma namn?

Svante gör en anteckning om att han måste kolla upp saken, när han störs av en knackning på sin dörr. Men han låter knackaren stå kvar utanför, vill tänka klart sina tankar om den hemlighetsfulle doktorn i Hästhagen.

När han förstår att knackaren gett upp, försvinner Svante tillbaka in i sin ensamma kriminalkommissarie-grubblar-tillvaro.

Efter ytterligare en halvtimme där inne bestämmer han sig för att lägga Miguél da Silva åt sidan. Trots att det fortfarande är något med honom som Svante har svårt att släppa. Eller kanske just därför.

Han bestämmer sig samtidigt för att äta en tidig middag på sushibaren i Nacka Forum.

Det ser ut att bli kvällsarbete den här fredagen också.